

Отже, використання розробленої технології формування ціннісного ставлення здобувачів вищої освіти до фізичної культури в процесі самостійних занять сприяє розвитку мотиваційних установок, активному залученню до фізкультурно-оздоровчої діяльності та підвищенню рівня рухової активності. З огляду на отримані результати, доцільним є впровадження цієї технології в систему фізичного виховання закладів вищої освіти з метою покращення здоров'я та фізичної підготовленості студентської молоді. Подальше вдосконалення програм фізичного виховання має ґрунтуватися на використанні сучасних педагогічних технологій, наукових досліджень та інтеграції світового досвіду у сфері фізичної культури та здорового способу життя.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Христова Т.Є. Інформаційно-структурна модель фізичного статусу здоров'я. *Науково-методичні основи використання інформаційних технологій в галузі фізичної культури і спорту*: зб. наук. пр. Харків, 2019. Вип. 3. С. 112-115.
2. Khrystova Tetiana. Conceptual approaches to conservation of student health. *Education during a pandemic crisis: problems and prospects*. Monograph. Opole, 2020. P. 135-140.
3. Матвієнко І. Формування мотивації школярів до занять фізичною культурою та спортом у закладах загальної середньої освіти. *Теорія і методика фізичного виховання і спорту*. 2020. № 3. С. 81-85.

Олександр Опошнян, Віктор Стрельніков **СУЧАСНІ СТРАТЕГІЇ ФОРМУВАННЯ ПРОЄКТУВАЛЬНОЇ** **КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ ЗАКЛАДІВ** **ПОЗАШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ**

Розвиток сучасного освітнього простору вимагає від педагогів не лише глибоких знань і методичних навичок, а й уміння розробляти, упроваджувати й оцінювати ефективність освітніх проєктів. Проєктувальна компетентність є важливим складником професійної підготовки педагогів закладів позашкільної освіти, оскільки вони часто працюють у середовищі, що потребує креативних, адаптивних і міждисциплінарних підходів до навчання. Для вирішення проблеми формування в майбутніх педагогів закладів позашкільної освіти проєктувальної компетентності доцільно визначити її сутність і складники та

основні сучасні стратегії її формування, спираючись на наші попередні напрацювання (напр., [1]).

Насамперед розглянемо сутність і складники проєктувальної компетентності майбутнього педагога закладу позашкільної освіти. Поняття «проєктувальна компетентність педагога» визначаємо як інтегративну якість, що включає знання основ педагогічного проєктування; уміння створювати й адаптувати освітні проєкти; навички аналізу, оцінювання та коригування проєктної діяльності; готовність до використання сучасних інформаційних і комунікаційних технологій у процесі проєктування. Загалом означена компетентність майбутнього педагога передбачає також наявність у нього: 1) аналітичних навичок – здатності оцінювати потреби учнів і визначати актуальні напрями діяльності; 2) дизайну мислення – уміння розробляти навчальні програми та проєкти, ураховуючи інноваційні підходи; 3) методичного забезпечення – знання методології й технологій проєктного навчання; 4) технологічної грамотності – використання цифрових інструментів для створення й реалізації освітніх проєктів; 5) рефлексивних навичок – оцінювання ефективності власної діяльності та коригування проєктних стратегій.

Основними сучасними стратегіями формування проєктувальної компетентності майбутнього педагога закладу позашкільної освіти є такі: 1) інтеграція проєктного навчання у фахову підготовку; 2) використання цифрових технологій; 3) практикоорієнтований підхід; 4) використання методів проблемного навчання; 5) наставництво та колаборація.

1. Інтеграція проєктного навчання у фахову підготовку передбачає: а) використання методу проєктів у підготовці педагогів, що дозволяє їм розробляти, реалізовувати та аналізувати освітні ініціативи; б) залучення студентів до міждисциплінарних команд, де вони навчаються співпрацювати з представниками різних сфер.

2. Використання цифрових технологій має на меті: а) розвиток навичок роботи з платформами для керування освітніми проєктами (Trello, Asana, Miro); б) використання інструментів для створення інтерактивних навчальних матеріалів (Canva, Articulate, Moodle).

3. Практикоорієнтований підхід забезпечує: а) організацію навчальних практик у позашкільних закладах, під час яких майбутні педагоги розробляють реальні навчальні програми; б) співпрацю із закладами освіти, громадськими організаціями та бізнесом у розробленні соціальних і освітніх ініціатив.

4. Використання методів проблемного навчання полягає у: а) створенні ситуаційних кейсів, які імітують реальні виклики у сфері позашкільної освіти; б) аналізі й розробленні стратегій вирішення проблем через проєктну діяльність.

5. Наставництво та колаборація означає: а) залучення менторів і наставників для супроводу майбутніх педагогів у процесі розроблення навчальних ініціатив; б) створення професійних спільнот для обміну досвідом і кращими практиками.

Отже, сучасні стратегії формування проєктувальної компетентності майбутніх педагогів закладів позашкільної освіти мають поєднувати інноваційні методики, цифрові технології, практикоорієнтоване навчання та наставництво. Це забезпечить готовність педагогів до самостійної розробки та впровадження освітніх проєктів, що відповідатимуть запитам суспільства й потребам сучасної молоді. Отже, формування проєктувальної компетентності майбутніх педагогів позашкільної освіти є необхідною умовою їхньої професійної підготовки. Інтеграція теоретичних знань, практичних навичок і цифрових технологій у навчальний процес сприяє ефективному розвитку цієї компетентності, що забезпечує підготовку висококваліфікованих фахівців, здатних до творчого підходу у професійній діяльності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Стрельников В. Ю. Методологічні підходи до управління творчою діяльністю майбутніх менеджерів. *Безперервна освіта як пріоритетний напрямок підвищення професійної компетентності фахівців* (м. Тернопіль, Україна, 16 груд. 2021 р.). Науковий, методичний, інформаційний збірник Тернопільського обласного комунального інституту післядипломної педагогічної освіти / Редкол.: О. М. Петровський, В. С. Мисик, І. М. Вітенко, О. І. Когут, Ю. Ч. Шайнюк, Т. В. Магера, А. Janowski, Ф. І. Полянський, Г. І. Герасимчук, Н. Б. Стрийвус. Тернопіль: ТОКІППО, 2021. С. 363–368.